

Interessenterne i de forskellige Kreditforeninger finder, at de har en Fordel af at flytte fra den ene Kreditforening til den anden. Hver Gang de foretager en saadan Flytning med deres Laan, faar de deres Ejendom vurderet noget højere, og det bidrager alt sammen til, at Ejendomspriserne stiger højere og højere. Derfor tror jeg, at det var en Opgave at løse, om vi fik vort Kreditforeningsvæsen indrettet saaledes, at vi blev fri for Konkurrence, at Samfundet tog det i sin Haand, og at de forskellige Klasser af Ejendomme blev overladt hver til sin Kreditforening, saaledes at den ene ikke kan give Laan i den samme Klasse af Ejendomme som den anden. Der er mange Ting, som bidrager til at hæve Ejendomspriserne. Det gælder f. Eks. de høje Vurderinger til Ansættelse af Brandassurance og Takstationerne til Ejendomsskyld. Alle disse Vurderinger bidrager til, at Ejendomspriserne stiger, saa at de fremtidige Besiddere af Ejendommene kommer til at forrente en større og større Kapital. Det er et Forhold, som vi skulde se at komme bort fra, og derfor haaber jeg, at den højtærede Minister med Hensyn til disse tvende Kreditforeninger vil interessere sig for, at vi faar det omtalte Lovforslag gennemført i denne Samling.

Saa har jeg ogsaa en lille Opfordring til Trafikministeren — hvorfor skulde jeg ikke ogsaa have en Bøn til ham? Det er jo blevet moderne, at enhver Taler skal rette en Henvendelse til Trafikministeren. Jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa et Forhold ved de danske Statsbaner, hvor han kunde gøre en god Gerning. Det drejer sig om den Klasse af Arbejderkvinder, der er ansatte ved de danske Statsbaner. De møder Kl. 4 om Morgenen og bliver i mange Tilfælde ved til Kl. 1 om Natten. Naturligvis har de ikke en sammenhængende Arbejdstid fra Kl. 4 Morgen til Kl. 1 Nat, men naar de møder om Morgenen, har de dog en Arbejdstid paa 8—10 Timer. Disse Kvinder er, saa vidt jeg ved, antagne og lønede af Stationsforstanderen, som skal antage den Arbejdskraft, som skal holde Vognene rene. Det er i mange Tilfælde et brydsomt Arbejde, men dog er der ikke tænkt paa, at disse Kvinder skulde have en saadan Løn, at de kan føre en nogenlunde menneskelig Tilværelse; deres Dagløn er fra 1 Kr. 50 Ø. til 1 Kr. 75 Ø. I Regelen er det Kvinder, som er Familieforsørgere. I de fleste Tilfælde er det Enker efter afdøde Ledvog-

tere, i ikke faa Tilfælde med en ikke ganske lille Børneflokk. En saadan Kvinde skal altsaa med en Dagløn af ca. 1 Kr. 75 Øre ernære sine Børn, og ved Siden af det omtalte Arbejde skal hun passe sit Hus og sine Børn. Det forekommer mig, at disse ved Rengøringen af de danske Statsbaners Vogne beskæftigede Kvinder havde Krav paa et Løntillæg, saa at de kunde komme gennem Livets Skær uden at være udsatte for at lide Nød og Savn. Jeg vil opfordre den højtærede Minister for offentlige Arbejder til at undersøge, om ikke der var Grund dertil. De har tidligere søgt om at faa tildelt Fripas paa de danske Statsbaner, men det er blevet dem nægtet, fordi de ikke betragtes som fast ansatte. Jeg forstaar ikke, hvorfor de ikke er fast ansatte, thi det er jo dog nødvendigt for de danske Statsbaner at renholde Vognene. Jeg synes ogsaa, at de ligesom Statens øvrige Arbejdere burde have en Ferie en Gang om Aaret med den fulde Løn, som jo er meget karrig; men hvis dette ikke kan tilstaas dem, synes jeg, at de, naar de en enkelt Gang skal besøge en Slægtning, burde have Fripas. Det nævnte Personale er ikke ret stort, og blot 4—6 Fripasser aarlig vilde vække stor Tilfredshed.

Overfor den højtærede Justitsminister vil jeg omtale et Forhold angaaende nogle Sundhedsvedtægter. Den Lov, i Henhold til hvilken der oprettes Sundhedsvedtægter, er meget gammel og har ikke været revideret i mange Aar. I de Sundhedsvedtægter, som aarlig oprettes rundt omkring i de forskellige Kommuner, indføres mange forskellige Bestemmelser, hvorom Kommunens Beboere ofte ingen Anelse har, før Sundhedsvedtægterne bliver sendt ud til dem; saa først bliver de bekendt med, at nu er det og det Punkt optaget i Sundhedsvedtægten, og denne har faaet Justitsministerens Stadfæstelse, saaledes at nu er det Lov i vedkommende Kommune. Jeg skal tillade mig at fremdrage et enkelt Tilfælde vedrørende en Kommune, hvorigennem der i over 60 Aar har gaaet en Amtslandevej, som er brolagt gennem Landsbyen. Ved Ændring af Sundhedsvedtægten er det blevet bestemt, at denne brolagte Gade skal renholdes af de paagældende Lodsejere. Af Byens 300 Familier er ca. 40 Lodsejere, og disse skal ifølge den nye Sundhedsvedtægt fejle Gaden en Gang om Ugen, hvad der vil betyde en aarlig Udgift af ca. 20 Kr. for hver. Gadens Renholdelse og Vedligeholdelse paa-hviler egentlig Amtet, da det er en Amts-